Είναι λεπτή, πολύ λεπτή η τοποθέτηση σε ένα γεγονός όπως η αυτοχειρία. Καθίσταται δε λεπτότερη όταν τυχαίνει να γνωρίζεις τον αυτόχειρα.

Ασφαλώς, δεν χωρά λόγος κριτικής, όσα πολλά και να γνωρίζεις, για τις αιτίες, τις συνθήκ ες που κάποιος αποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του.

Κάποιοι μιλάνε για παρουσία αξιοπρέπειας, άλλοι για έλλειψη αντοχής. Μπορεί να είναι εύστοχοι και άστοχοι ταυτόχρονα.

Από τον ελάχιστο σεβασμό απέναντι σε έναν άνθρωπο που διάλεξε να θέσει τέλος στο νήμ α τ
ης ζωής του η σιωπή είναι μια σωστή στάση. Σιωπή μαζί με θλίψη. Η
αυτοχειρία
αποτελε
ί μια πολύ ψυχρή άκρη της ζωής, όπου το υπέρτατο αγαθό της ύπαρξης
,
αίρεται με τρόπο
συνήθως
βίαιο
,
από τον ίδιο τον δικαιούχο.

Σε κάθε περίπτωση, η αυτοχειρία δεν αποτελεί ένα προφανές συμπέρασμα του τύπου *«Δεν τα κατάφερε…»,*
αλλά μια συνομολογία της σκληρότητας, της αδιαφορίας, της αποτυχίας
όλης της κοινωνίας. Ειδικά στις
μέρες μας, όπου ισορροπίες δεκαετιών ανατρέπονται,
αναγκάζοντας όλο και περισσότερους
ανθρώπου
ς να
φλερτάρουν με την ιδέα της
αυτοχειρίας
αντιμετωπίζοντάς την σαν λύτρωση. Ενδεχομένως να αποτελεί και μια μαρτυρία, με όλες τις έννοιες της λέξης, για ένα αποτυχημένο πρότυπο ζωής.

Αν λοιπόν εννοήσουμε πως ο θάνατος είναι, για αυτούς, ένας λυτρωμός από τη ζωή, ίσως καταλάβουμε σε τι μαρτύριο είχε μ
εταβληθεί η ίδια η ζωή τους.

Ο ορθόδοξος κλήρος έφτανε στο σημείο να μην ενταφιάζει τους αυτόχειρες δείχνοντας μια ακατανόητη ακαμψία και αυστηρότητα, ίσως και μια εκδικητική τάση για εκείνους π
ου δεν μπόρεσε να «σώσει»
.

Ευτυχώς η κοινωνία ήταν πάντα πιο ελαστική περιβάλλοντας τους αυτόχειρες με ειλικρινή συμπάθεια και ανιδιοτελή θλίψη.

HEUER
Ferrari

Στην εικόνα